

Voittamisen kulttuuri on taitolaji

Leijonien kultamitalien juhlimisesta on ehditty kohista yhtä paljon kuin maailmanmestaruuden voittamisesta. Jos vertailee YouTuben latausten määrää, niin Nurmisen ilmaveivi vie Granlundin alkuperäisestä kirkkaan voiton.

Mikään yllätys muutaman suomalaispelaajan örvellys ei ollut, mutta sen näyttäminen koko kansalle ja netin kautta muullekin maailmalle oli melkoinen rimanalitus. Kaikki alkoi jo finaalin jälkeisestä pukukopista. Pohjoisen taituri liipaisi ennen haastattelua nuuskan huulestaan, mutta malttoi sentään olla toimittajan kysymysten ajan hörppimättä kädessään olevasta olutpullosta.

Jatkossa Leijonien kotiinpaluusta muodostui suomalainen ryyppyklassikko, joiden joukkoon voidaan lukea mm. Tornion taikayö lokakuussa 1944 tai erään selostajan mäkiviikkoseikkailu. Tällä kertaa oikein Tasavallan Presidenttikin pääsi todistamaan Leijonien janoa noin 100 000 kansalaisen edessä.

Kansanjuhlan todellinen rimanalitus oli kuitenkin ruotsalaisen maalivahdin mollaaminen koomikkojuontajan toimesta. Verkko heilui finaalin päätöserässä viisi kertaa ja mies valittiin turnauksen parhaaksi. Häntä kävi oikeasti sääliksi. Sen nöyryytyksen päälle ei olisi tarvittu mitään irvailuja.

Toisaalta voimme olla ylpeitä siitä, että yhdentyvässä Euroopassakin suomalainen mies on onnistunut säilyttämään kansallisen identiteettinsä. Kuva sisukkaasta suomalaisesta taistelijasta elää edelleen vahvana. Periksi ei anneta, vaikka vastassa olisi ketä tahansa, perkele! Tämähän saivat tuta kaukalossa niin Venäjä kuin Ruotsi.

Toinenkin suomalaisen miehen perinteinen tavamerkki on vahvasti hengissä, mutta Leijonilla on kuitenkin vielä matkaa todellisten brändinrakentajien saavutuksiin: myyttinen Turmiolan Tommi, Marokon kauhu, Irwin Goodman, Matti Nykänen ja Mika Myllylä vain muutamia mainitakseni. Paljon kohua herättänyt mestaruusjuhlinta olikin perinteisiin nähden vain korkeintaan piirikunnallisen tason näpertelyä.

Vakavasti ottaen näytti siltä, että Leijonat oli henkisesti valmis voittamaan kaukalossa minkä joukkueen tahansa, mutta ei ollut valmistautunut mestaruuteen. Joukkuelajien kultamitalit ovat suomalaisille sen verran harvinaista herkkua, ettei voittamisen kulttuuria ole ehtinyt syntyään.

Juhani Tamminen totesi 1970-luvun alussa erään Neuvostoliitto-tappion jälkeen, että ”vielä tulee päivä, jolloin Leijona voittaa ryssän”. Se päivä on nähty jo moneen otteeseen. Vielä joskus tulee sellainenkin päivä, että suomalaisilla on kokemusta mestaruuksien voittamisesta.

Nyt maksettiin oppirahoja kankkusen keskellä.

Julkaistu Pohjolan Sanomissa 22.5.2011